

Καρδιά τῆς καρδιάς πού δὲ μπορῶ νὰ ὀνο-
(μάσω)

Ἐλευθερία.

Ἐλευθερία, οἱ ποιητὲς κάνουν λάθος
Ποὺ σ' ἀγαποῦν γιὰ τὴ στροφή καὶ τὸν τρο-
(χὸ καὶ τὸ κύλισμα καὶ τὸ τραγοῦδι σου.

Γουίλλιαμ Στάφφορντ (1914)

Γύρισε γὰ πεῖ

“Όταν κοιτάω πρὸς τὸ βορρᾶ ἔνα χαμένος
(Κρῆν
σὲ κάποια νέα ἀκτὴ ἀποθέτει ἔνα μοκασίνι
(χάμο,
βράχος στὸ φῶς καὶ μεσημέρι γιὰ τὸ κοί-
(ταγμα,
εἶναι βιαστικός κι ἐγὼ δίπλα του.

Θά 'ναι μακρὸ ταξίδι· θά γίνει ἕνας νέος ἀρ-
(χηγός·
ἤπιαμε νερὸ ἀπὸ ἕνα ἀνώνυμο ρέμα·
κάτω ἀπὸ μικρὰ σκοτεινὰ δέντρα ἔχει νὰ βρεῖ
(ἕνα μονοπάτι
πού πρέπει κι οἱ δυὸ νὰ πάροῦμε γιατί ἀντα-
(μωθήκαμε.

Γι' αὐτὸ χειρονομοῦμε ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἀνα-
(μονή μας·
εἶναι ἕνας κόκκος ἄμμου στὴ λάμα τοῦ μαχαι-
(ριοῦ του
τόσο μικρὴ πού τὴ φυσάει κι ἐνῶ ὁ ἀνασα-
(σμός του
σκουραίνει τὸ ἀτσάλι τὰ μάτια του σταματοῦν

Καὶ ξεκινοῦν ἕνα νέα ὄραμα· τὸ ὑπόλοιπο τῆς
(ζωῆς του.
Θά τὸ 'χομε σκοπὸ ὅ,τι κάνει. Πίσω ἀπὸ
(τούτῃ τὴ σελίδα
τὸ μονοπάτι στρίβει βόρεια. Γυρεύουμε σημάδι.
Τὰ μοκασίνια μας δὲ σημαδεύουν τὸ ἔδαφος.

Τὸ κρύψιμο: Ἰσι, ὁ τελευταῖος Ἰνδιάνος
Ἔνα βράχο, ἕνα φύλλο, λάσπη, ἀκόμη καὶ τὸ
(χορτάρι
ὁ Ἰσι ὁ ἄνθρωπος τῆς σκιάς ἔπρεπε νὰ τὸ
(βάξει πάλι ἐκεῖ πού ἦταν.
Γιὰ νὰ ζήσει ἔπρεπε νὰ κρύβει πὼς ζοῦσε.
Τὸ βαθύ του φαράγγι ἔπρεπε νὰ τὸ κρατάει
(ἀπαράτηρητο ἀπ' τὸν κόσμο,
καὶ μόνο τὸ πρόσωπό του γεμιζόταν γραμμές,
(γιατί κανεὶς δὲν τὸ 'βλεπε
κι αὐτὸ λοιπὸν δὲν εἶχε καμιὰ σημασία.

Ἄν ἐμφανίζοταν, θά πέθαινε· κι ἦταν ὁ τε-
(λευταῖος. Σῆψιμο
τῶν ἀχναριῶν, μοῦρα πού καθαρίζουν τὴν ἀ-
(νάσα, ἱεροτελεσίεες
πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴ μὲ νερὸ — ἀκόμη καὶ τὰ
(σφυλιὰ γόρναγαν σ' ἕνα τόπο

ἀχάλαστο ἀπ' τὸν Ἰσι, πού κάποτε τὸν εἶχε
(δικό του, μὲ τὴ θεία του
καὶ τὸ θεῖο του, πού τὰ γέρινα μέλη τους τὰ
(δεμένα σὲ φλοῦδα ἱτιάς τελιζὰ
σταμάτησαν καὶ κούφτηκαν κάτω ἀπ' τοὺς
(βράχους, μέσα σὲ γλινὰ φύλλα.

Θά 'πρεπε νὰ βοηθήσουμε ν' ἀλλάξει αὐτὸ τὸ
(εἶδος τῆς πρόωσης αὐτοκρατορίας
ἢ ὑπαρξὴ πού βαθμιαία σχορπιέται ὥσπου ὁ
(χτύπος τῆς καρδιάς
ἀνακατώνεται καὶ τὰ μηνύματα ὅλα πᾶνε στὸν
(ἴδιο δρόμο ἀπὸ τὸν κόσμο
καὶ χάνονται κατὰ μέσα! ὁ Ἰσι ἔζησε. Τοῦ
(ταίριαζε
αἰτουνοῦ ν' ἀνοίξει ἀχνάρια. Στὴν Καλιφόρ-
(νια τώρα ὅπου οἱ ἀντίθετοί του
ἀλλάνθαστα κατοικοῦν πλανιόμαστε στοὺς δρό-
(μους τους
Καὶ κάποτε ψιθυρίζομε τ' ὄνομά του—
«Ἰσι».

Στὸν τόπο τῆς δοκιμῆς τῆς δόμδας

Τὸ μεσημέρι στὴν ἔρημο μιὰ λαχανιασμένη
(σαύρα
περίμενε τὴν ἱστορία, μὲ τεντωμένους ἀγ-
(κῶνες,
κοιτώντας τὴν καμπύλη ἐνὸς ἰδιαίτερα δρόμου
σὰν νὰ ἦταν κάτι νὰ συμβεῖ.

Ἐφαχνε γιὰ κάτι πέρα μακρύτερα
ἀπ' ὅσο οἱ ἄνθρωποι μποροῦσαν νὰ δοῦν, μ' ἃ
(ἐνδιαφέρουσα σκηνὴ
παιγμένη σὲ πέτρα γιὰ μικροὺς ἑαυτοὺς
στὴν ἄκρῃ τῆς γλυφῆς τῶν συνεπειῶν.

Ἦταν μιὰ ἡπειρος μὲ τίποτα σπονδαῖο πά-
(νω τῆς
κάτω ἀπὸ ἕνα οὐρανὸ πού δὲ σκοτιζόταν δι-
(όλου.
Ἐτοιμὴ γι' ἀλλαγὴ, οἱ ἀγκῶνες περιμέναν.
Τὰ χέρια ἀρπάχτηκαν σκληρὰ ἀπὸ τὴν ἔρημο.

Γουέλντον Κήης (1914—1955;)

Ἀρχὴ τοῦ χειμῶνα

Μνήμη τοῦ καλοκαιριοῦ σημαίνει συνειδηση τοῦ
(χειμῶνα.
Κάθοντας ἢ περπατώντας ἢ ἀπλῶς στέκοντας
(ἤσυχος,
Κερδίζοντας τὴ ζωὴ μου ἢ κοιτάζοντας τὸ χι-
(όνι νὰ πέφτει,
Θυμᾶμαι τὸν ἥλιο στὰ πεζοδρομὰ ἐνὸς ξεστοῦ
(τόπου,
Ἔνα μικρὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὸ πρόσωπο ἐνός
(νεκροῦ κοριτικοῦ
Τὰ σκέφτομαι αὐτὰ σ' αὐτὸ τὸ πῶς μεγάλο ὁ-
(φόμετρο, κοιτώντας Ἀντικα.

Ἀλλὰ τὸ δωμάτιο εἶναι κρύο, οἱ λέξεις τῶν
(βιβλίων εἶναι κρύες·